

SONIC SYNDICATE

En riktig jävla explosion

Förra året var Sonic Syndicate ett band för de närmast sörjande som i stort sett ingen hört talas om. I år är dem ett av de absolut hetaste banden och de har fullkomligt sprängt sig in på den överhettade musikmarknaden och blivit bandet som "alla pratar om". Hur f*n gick det här till?

Text: Caj Källmalm
Foto: Nuclear Blast
& Daniel Källmalm
Utförd: 2007.09.01

Sonic Syndicate bildades våren 2002 i lilla Falkenberg på den svenska västkusten. De bildades av bröderna Roger, Robin och Richard Sjunnesson, tre syskon som ville ha ett eget metalband och som gillade band som Dark Tranquillity och Soilwork. Efter tre demo EPs fick de kontrakt med det nystartade skivbolaget Pivotal Recordings och 2005 släppte de sin debutskiva 'Eden Wings', en samling över de tre demo EP:arna. Det hände liksom ingenting för bandet, det lilla skivbolaget gjorde så gott de kunde med att marknadsföra bandet men de förblev ett riktigt undergroundband som få hade hört.

I mitten av 2005 annordnade så världens största metalbolag, Nuclear Blast, en tävling om ett skivkontrakt. Banden deltog i tävlingen genom att skicka in en demo och de band som hävdade sig bäst skulle visa upp sin kvalitet på närmare håll, ungefär som den tävling Noise Records höll 2004 som kallades Young Metal Gods. Detta var dock något betydligt större, hela 1500 band

anmälde sig och hoppades på kontrakt men när tävlingen var avgjord stod det lilla bandet från Falkenberg som segrare.

2006

Helt plötsligt stod de där, som segrare i den största metaltävlingen som annordnats och nu skulle de in i studion och spela in sin första riktiga skiva. Studion blev Black Lounge, studion som ägs av Scar Symmetry gitarristen Jonas Kjellgren där albumet både spelades in och mixades. I början av 2007 stod skivan klar och ett extremt promotionarbete för bandet påbörjades. Nu skulle världen bli redo för detta svenska band.

I maj släpptes skivan, den kallades för 'Only Inhuman', men det är klart - exakta datum kan vara svårt att hålla reda på...

Det har ju gått ett par månader sedan skivan släpptes nu, den kom ju i maj...

- Eh, april, svarar Richard Sjunnesson som är en av bandets två sångare.

April till och med, svarar jag

100% säker på att det var i maj men det är ingen idé att ge sig in i en diskussion om det med en av dem som faktiskt gjorde skivan.

- Det skulle vara i maj, men de sköt upp den, säger Richard och nu ser jag hur hans hjärnceller jobbar för fullt. Om de sköt upp den borde ju det inneburi att den kom senare och inte tidigare.

- Eller fan, du har nog rätt förresten, säger han efter ett tag. 18:e maj var det nog den släpptes. Det är jag som svammlar, skrattar Richard till slut. 18:e maj var det, det har du rätt i.

Tiden går fort, skrattar jag.

2007

Så, den 18:e maj 2007 släpptes alltså debutskivan efter en intensiv promotionkampanj, som blev ännu mer intensiv när väl skivan var släppt.

- Det här året har ju gått riktigt jävla bra, menar Richard. Sedan vi släppte skivan har vi haft fullt upp med festivalspelningar och sådant i sommar. Så har det blivit

Foto: Nuclear Blast

en jävla massa promotion också.

Det bandet gjort mest av allt är alltså att ägna hela sommaren till att spela på festivaler och nu i höst har de åkt på en turné som kommer vara hela året ut där de spelar med bl.a. Amon Amarth, Dark Tranquillity och Soilwork, band de själva haft som stora inspirationskällor under uppväxten.

- Dark Tranquillity och Soilwork är ju sådana, Amon Amarth med, band man har lyssnat på så länge jag minns. Så länge de har sjungit, så det är ju en jävla ära att stå på samma scen som dem nu, typ. Men, man har ju spelat med så jävla många band nu, på alla festivaler och sånt. Liksom, det är mer som ett jobb nu, om man säger så, skrattar Richard.

Och festivaler har de spelat på i överflöd. Hela sommaren har de flängt fram och tillbaka mellan Sverige och Europa och spelat samtidigt som de försökt ha ett liv utanför musiken.

- Man försöker ju ta vara på tiden när man är hemma, börjar Richard när frågan kommer på

tal. För mig har sommaren bara varit att åka på spelningar och sedan hem och jobba i princip. Så liksom kommit hem vid kanske tio på kvällen från Finland efter en festivalspelning och gått direkt till nattskiftet och sedan så ... du vet, haft sådana riktiga mardrömspass. Så det har varit mycket jobb denna sommar, men det känns som det varit värt det. Men när man är hemma gäller det att ta vara på tiden, man får se väldigt mycket insidan av hotell och turnébussar när man är ute, så man försöker ta igen det lite när man är hemma.

2005

Innan Sonic Syndicate fick detta genombrott brottades de alltså med att vara ett lillepluttband som försöker hävda sig i den stora musikbranchen. Deras första skiva är inget Richard uttrycker några större glädjeskutt över idag, men han är glad att den kom ut så att de kunde utvecklas till vad de är idag.

- Första skivan är ju mer en liten historieberättelse om vartifrån bandet kommer och allt sådant. För det är ju mest låtar från demos och bara tre nya låtar. De är inpackade i tre avsnitt på samma skiva i princip, kan man säga. Och det är i princip de första låtarna vi gjorde med Sonic Syndicate, eller Fallen Angels som vi hette från början. Så det är lite historielektion. Det är ju kul att ha den i ryggen, men det är väl ingen musik vi skulle direkt gå tillbaka nu kanske, skrattar Richard.

Efter detta spelade bandet in en billig video med Niklas Henrikczon, en snubbe som jobbat för bl.a. TV4 och Expressen tidigare. Detta gav bandet en viss uppmärksamhet, men det hela skulle förändras drastiskt snart. När de sedan sökte i tävlingen trodde de inte alls att det skulle gå så bra som det gick och när de stod där som vinnare hade de helt plötsligt ett nytt kontrakt och ett gammalt de fortfarande var inskrivna på.

Richard på scen
gastar och gormar.
Andra sidan, Karin
med sin bas

bandet låg på tidigare så är dem och bandet fortfarande bra vänner och det hela är kanske lite av en vinn-vinn situation till slut.

- Ja, alltså, nu när vi har fått mer uppmärksamhet med den nya skivan så säljer ju dem den gamla skivan bra ju. Den har ju inte Nuclear Blast några rättigheter till, så det är väl en liten boost för dem också och en chans att göra ... typ karriär, skrattar Richard.

Men tillbaka till tävlingen, vad har egentligen den betytt för bandet? Till att börja med har dem slutat sina jobb för att satsa fullt på musiken. För det andra har de spelat in två lite dyrare musikvideor för nya albumet, som syns flitigt på musikkanalerna i synnerhet i Tyskland. Men framförallt har det inneburit mycket mer mediaexponering i allmänhet och chanser att komma ut och spela live. Hade ett band som bara vanligt skrivit på ett kontrakt kunnat uppnå allt detta, tro?

- Vet faktiskt inte. Alltså, de har ju använt det lite som ett promotionstrick liksom, att vi vann den tävlingen och det har de ju skrivit i många såna här promotiongrejer "vinnarna av 1500 band, bla bla bla" och sådana grejer. Men, jag vet inte. Hade vi släppt denna skiva som ett vanligt band och de hade gjort samma promotion för oss så tror jag det hade kunnat landa på samma ställe ändå, kanske. Men det är klart, det väcker nyfikenhet hos folk när de liksom ser vilka som kommer ut som vinnarna i tävlingen och sådär.

2008

Albumet som orsakat allt ståhej heter alltså 'Only Inhuman' och är ett melodiöst deathmetalmästerverk om man ska tro vissa. Själv har jag kallat den för "en radiomixad deathskiva av det melodiösa slaget". Richard känner att han hört skivan alldeles för mycket för att känna samma optimism som tidigare för skivan.

2007 igen

Det hela har gått fort sedan dess, inspelningen ägde alltså rum i slutet på 2006 och skivan släpptes sedan i maj 2007, följt av nästan makalösa framgångar.

- Ja, det ... alltså, allt har ju gått så jävla snabbt detta året, så det är svårt att typ sätta sig ner och tänka på det. Eller, man kan inte riktigt ta på det än så länge, det har inte riktigt sjunkit in. Så man får se nu efter sommaren, men nu börjar ju alla turnéer och skit i och för sig, skrattar Richard där vi sitter i bandets logé inför deras spelning på Swedish metal Expo i början av september.

Om ni undrar vad som händer med lilla Pivotal Recordings som

- Under tiden som vi låg på det gamla bolaget blev vi jävligt bra kompisar med dem privat, kan man säga. Så när dem såg att vi fick den här chansen så ville dem inte hindra oss. Så trots att vi fortfarande hade kontrakt kvar med dem ville dem inte hindra oss på något sätt att utvecklas som band, så dem släppte oss i princip till Nuclear Blast bara.

Tycker du att ni förtjänade första platsen?

- Jag har faktiskt inte lyssnat på alla 1500 band, skrattar Richard, så det är svårt att säga. Men, det kändes jävligt överkligt när vi fick den. Man är 'la dum om man säger nej, skrattar han.

Båda bilder detta uppslag,
foto: Daniel Källmalm

- Jag har faktiskt inte lyssnat på den på ett tag nu, börjar han. Man kör ju sönder den precis när man fått den vid mixen och i studio, så jag hade lyssnat sönder den innan vi ens släppte den, i princip. Men då börjar man ju tänka i nya banor, hur ska man göra det här bättre och det här, till nästa skiva och sådant, liksom. Så vi har redan, i princip, skrivit nya låtar och sånt.

Med andra ord är det en ny skiva på gång nu?

- Ja, vi ska in i studio redan i mars igen, så det går undan nu. Man är ju stolt över det, det är en bit historia av Sonic Syndicate och den sidan. Det är den andra skivan, men det är ett redskap för att utveckla bandet också.

Så du känner dig lite less på det gamla materialet och vill göra något nytt, eller?

- Ja ... Men alltså, det är ju bra material. Det är det bästa vi kunde göra då, för tillfället. Men det är ju en lärokurva, man lär ju sig mycket inne i studio varje gång man är där och utvecklas som band. Så är det liksom, och det hör man ju först på nästan skiva egentligen.

Det nya materialet kan vi säkert vänta oss sensommaren 2008 och

Richard menar att detta är en ordentlig utveckling från första skivan och även från den senaste.

2007 ännu en gång

På tal om utveckling, hur var det egentligen med den där andra skivan?

- Alltså, nu på nya skivan har vi lyft fram gitarrerna mycket mer för innan var det mer fokus på keyboarden, den var högre mixad i ljudbilden, om man säger så. Nu, på den här skivan, lyfte han (Jonas Kjellgren, skivans producent och gitarrist i Scar Symmetry) upp gitarrerna mer och jag tror det är väl lite det Scar Symmetry har med, mer gitarrerna i centrum och keyboarden lite mer som mattor istället för lead som vi hade på vår första skiva.

Så vad har herr Kjellgren betytt för Sonic Syndicate, egentligen?

- Han är ju en jäkla märklig prick, skrattar Richard, men han är för jävla rolig. Han är ju duktig som fan som gitarrist och i studio och sådär, men han är väldigt speciellt som person måste jag säga. Det var helt underbart att

jobba ihop med honom och jag tror för gitarrerna och trummorna gjorde han väldigt mycket på skivan. Jag tror han fick våra gitarrister att tänka i lite nya banor och utveckla dem. Sången var det mest jag och Roland som producerade, han satt mest och spelade in det och kanske sa att "det här var bra eller dåligt" typ sådär. Men, jag tror det var mest vi som producerade själva sången för det var bara jag och Roland som var i studio då. Det är svårt att säga vad han hade för utveckling på resten av materialet, men jag vet att han hjälpte mycket med gitarrarbetet och jobbade mycket med våra gitarrister och utvecklade dem.

2006 igen

Men hallå, stanna bandet. Roland, vem är det?

I sin karriär har Sonic Syndicate gått skilda vägar med två

medlemmar och stoppat in en till som inte fanns där sedan tidigare, nämligen Roland. Sonic Syndicate har alltså inte bara tre bröder, de har också två sångare, båda manliga och ingen direkt "beauty and the beast" historia då, utan två sångare som sjunger ganska likt varandra, men Roland tar hand om mer klarsång medan Richard tar hand om lite djupare growls och så.

Förutom dessa två vokalisterna är de övriga två Sjunnessonbröderna gitarrister och slutligen bandets två inbyttas – trumslagarpojke John Bengtsson och basflicka Karin Axelsson. Inte nog alltså med att de är tre syskon i samma band, de har även en liten tjej i bandet. Som inte sjunger (!). Ganska udda alltså.

- Ja, vi slåss hela tiden, skrattar

Richard när jag för syskonfrågan på tal. Nej men, vi är väl rätt diplomatiska nu för tiden, det var 'la förut som man, ja du vet, bråkade rätt mycket som man brukar när man är syskon och ska visa sin plats. Den lilla ska kyvas och såna där grejer, men nu så. Vi jobbar jävligt bra ihop och det funkar bra, det är mer som man är polare med varandra nu än syskon.

Ingen rivalitet längre, alltså?

- Nej, verkligen inte. Och jag vet att jag nitar dem allihopa om det behövs, skrattar han.

Jag frågar Richard om det är han som är äldst av de tre, men...

- Nej, jag är faktiskt mellan. Men... så är det, skrattar han.

Tillbaka i 2007 igen

Förutom skivan har Sonic Syndicate, som nämndes tidigare, ock-

så hunnit spela in MTV-spelade musikvideor. Detta är naturligtvis något som är positivt för bandet i marknadsföringssyfte.

- Ja, det är bra, börjar han. Att få ett ansikte på bandet, typ, och se vilka roller vi har. Dessa videos var mycket till att visa vilka personligheter som finns i bandet. Mer som presentationsvideor, det var ingen direkt story i dem utan bara för att visa upp bandet – så här ser vi ut och så här gör vi. Så här låter vi. Det är ju bra att ge ansikten åt fansen och rörelse på allt innan de kommer ut på livespelningar och sådär.

Och det har gått bra för dem också, speciellt för den lite lugnare låten *Enclaved*.

- Ja, MTV har den ju spelats rätt friskt på. Och i Tyskland har den spelats mycket på Burger King. I alla Tyska Burger King har de så här LCD-tvs och sådant överallt och då har de haft någon rotation på olika musikvideor och då har *Enclaved* legat med där, typ. Det är fräsch, skrattar Richard. Så nu kan de kolla på Sonic Syndicate medan de äter Hamburgare, det gillar tyskarna.

Mycket bra kombination. Hade det dessutom varit en lika blodig video som skivomslaget hade det kunnat bli riktigt kannibaliskt, men *Enclaved* är en ganska lugn låt med en rätt mild video så det fungerar säkert bra.

Tyskland 2007

Tyskland är ju annars ett land de fått stora framgångar i, bland annat har de spelat på Wacken Open Air.

- Ja, det var coolt (!), skrattar Richard. Det var lite överkligt, det var nog den största scenen jag någonsin stått på, typ. Har aldrig sett ut över så mycket folk tidigare. Det är ju en jävla känsla. Mottagandet var också bra, det var rätt tidigt, klockan var typ tolv och vi var det första bandet den dagen på stora scenen. Men

direkt när dem öppnade portarna så sprang folk som typ gazeller fram till scenen direkt, sådär. Det var ett bra mottagande och folk såg inte allt för bakfulla ut, eller kanske några stycken längst bak.

Dessutom har bandet gästnat något som heter Gaming Convention som annordnas i Liepzig, dit bandet åkte för att marknadsföra det nya *Guitar Hero 3*.

- Jag vet faktiskt inte riktigt hur vi kom dit ... jag tror det var någon på Nuclear Blast som hade en kontakt där, eller något sådant. Och så behövde dem ett promotionband till *Guitar Hero 3*, så då tyckte dem vi passade för det och slängde upp oss där på scen. Men det var riktigt jävla roligt, skrattar Richard.

Vad gjorde ni då?

- Spelade ju. Först hade dem tävlingar i *Guitar Hero 3* då, och rankade fram någon vinnare där bland alla som ville testa. Direkt efter det spelade vi, typ på en rund scen och runt hela scenen var det LCD-skärmar med *Guitar Hero 3*, så det var ju en jävla massa folk runt scenen. Vart man än vände sig vart det ju folk. Vi spelade ju ett 30 minuters set, eller någonting i den stilen. Men det var riktigt kul.

2009

Framtiden för Sonic Syndicate ser ljus ut, deras skiva har gått riktigt bra och de framställs som ett av skivbolaget Nuclear Blasts mest marknadsförda band. Press och media har gett blandade reaktioner. I *Hallowed* klarade de sig med ett godkänt, men just vad media säger är något Richard inte lägger någon större notis vid.

- Nej, inte så mycket, skrattar han. En del, jag brukar kolla vår Myspace, den har vi ju jävligt bra koll på. Där svarar vi fortfarande på alla mail och comments och sådana grejer och vi försöker jobba så mycket som möjligt med Myspacen. Och Youtuben, den brukar man ju frukta lite, skrattar han. Men annars är det väl ... ser man någon recension läser man ju den. Men det är ju svårt ... man kan ju inte hålla koll på allt. Det som kastas framför ens ögon kollar man ju på, men inte så att man söker efter det.

Annars hoppas Richard att det i framtiden ska gå riktigt bra, oavsett om media hyllar dem eller inte. Hans realistiska mål är inte

Båda bilder på detta uppslag, foto: Nuclear Blast

alls så anmärkningsvärda.

- En villa i Florida eller något sånt där, skrattar han. Nej men så långt man kan komma vill man ju komma. Och alla i bandet är ju helt öppna för allt i princip, och alla är helt inställda på att komma så långt som möjligt med Sonic Syndicate. Det är bara att vänta och se vart vi kommer i framtiden, det är svårt att säga.

Och efter det ber jag Richard säga vad fan han vill till alla som läser detta.

- Nja ... Det blir den där traditionella: köp skivan! Om ni inte redan har kollat upp den, skrattar han. Annars vet jag inte, kolla in livespelningarna. Jag tror nästan vi är bättre live än på skiva, det är värt att kolla in livespelningarna.

Ja, livespelningar har vi haft gott om chanser att kolla upp, bara i sommar och höstas spelade bandet i Sverige hela 24 gånger (mellan maj och november). De som inte sett dem ännu borde ta chansen!
Fixxer